

[Undervisningsministeren]

at alle forskningsråd vil få flere penge, så der er intet i vejen for, at det humanistiske forskningsråd kan beslutte at sætte yderligere ind på dette felt. Jeg har jo for 14 dage siden redegjort her i tinget for, hvor meget der faktisk er sat ind af det humanistiske forskningsråd på kvindeforskningsområdet. Der er intet i vejen for, at man kan sætte mere ind. Det skal man ikke bede ministeren om, det skal man overlade til dette forskningsråd, hvor jeg er helt sikker på at fru Jytte Hilden kan vinde genklang for sine synspunkter – det har hun i hvert fald kunnet i fortiden.

Fru Jytte Hilden var imod, at sektorforskningen kom ind under de samme principper som anden forskning. Jeg må indrømme, at jeg er helt uenig. Jeg mener, det er altafgørende, at sektorforskningen lige præcis kommer ind under de samme principper som f.eks. universitetsforskningen.

Fru Inger Marie Bruun-Vierø sagde det meget klart, idet hun på et tidspunkt sagde: det, det drejer sig om, er at fremme uvildighed og kompetence; det er det, det skal gå efter. Det skal det også, når det gælder sektorforskning, det er det meget vigtigt at holde fast i, og derfor ville det være godt, hvis vi kunne få et regelsæt for sektorforskningen, som måske ikke kan bruges alle steder, men som vi dog kan prøve at få anvendt så meget som muligt, et regelsæt, som lægger vægt på uafhængighed, altså at forskerne skal være uafhængige, og at de skal konkurrere om programmerne, for derved bliver programmerne udført dér, hvor kvaliteten er størst. Derved får vi nemlig den bedste kvalitet, og derved sikrer vi, at det er bedømmelser af uafhængige forskere, som afgør, hvor der skal penge hen, og hvor der ikke skal penge hen.

Jeg er taknemlig for, at der på dette punkt, som jo er understreget stærkt i redegørelsen, er opbakning her i tinget, og jeg tror i virkeligheden heller ikke, at fru Jytte Hilden og hendes parti i realiteten er modstander af det, sådan som jeg her har sagt det.

Jeg er glad for, at fru Jytte Hilden var tilhænger af tanken om at frikøbe forskere fra undervisningsforpligtelse i et vist omfang. Det er jo netop det, der lige er sket med disse såkaldte superprofessorer. 10 er blevet frikøbt fra undervisningsforpligtelser. Hvor langt vi skal gå med denne ordning, ved jeg

ikke, men jeg kan i hvert fald sige til hr. Tinning, at det er da ikke med min gode vilje, at der står så mange ubesatte professorater. Jeg er også betænkelig ved, at der er så mange ubesatte professorater, men det er vanskeligt for ministeriet at tvinge institutionerne til at besætte professorater i stedet for lektorater. Vi kan hurtigt blive enige om, at det er beklageligt, og at der muligvis er blevet fejldisponeret ved, at man har ladet dem stå ledige, men jeg er altså veget tilbage for at kritisere institutionerne for det, for det ville vel være vold på deres selvstyre. Om vi på anden måde kunne fremme en udvikling i retning af, at man faktisk besætter disse professorater, vil vi gerne overveje.

Når fru Jytte Hilden taler om, at det er betænkeligt med denne Hjallerup markedskonkurrencementalitet inden for forskningen, og at det blot fører til alles kamp mod alle, vil jeg gerne sige, at jeg ved ikke, hvad fru Jytte Hilden vil kalde den måde, man besætter professorater på i almindelighed på institutionerne. Det er vel også på en vis måde alles kamp mod alle. Forskning er jo lidt elitær for ikke at sige meget elitær i sit væsen, og jeg håber da ikke, det er det, fru Jytte Hilden vil væk fra, for det er nu altså fornuftigt af det danske samfund, at man sørger for, at forskningspenge bliver placeret sådan, at samfundet får mest muligt for dem, dvs. mest mulig kvalitet. Det må være vigtigere end det, som fru Jytte Hilden kalder demokratisering af hele forskningen.

Hvad mener hun egentlig med det? Hun var lidt betænkelig ved den måde, man ned sætter bedømmelsesudvalg på, hun er betænkelig ved, at der kun sidder forskere i bedømmelsesudvalg. Er det det, der menes med demokratisering, at nu skal der sidde andre end forskere i bedømmelsesudvalg? I så fald er det en radikalt ny forskningspolitik, der lægges op til fra socialdemokratiets side, og den vil jeg lige så stilfærdigt advare imod. Gud ske lov vil der også i forskningsverdenen være enorm modstand mod noget sådant, for hvorfor så ikke lade politikerne bestemme? Hvorfor så ikke lave politikerregimente og lade ministre, embedsmænd osv. bestemme? Så vidt jeg kan se, er det eneste våben, vi har imod de lange fingre, som jo findes alle steder i samfundet, det, at vi holder fast ved, at det er forskerne selv, der skal sidde i disse bedømmelsesudvalg, og at det er